

ЕДНА "ОБИКНОВЕНА"

ЗИМНА АКЦИЯ

За спасителите от база "Алеко" 15 декември 2007 г. бе обикновен зимен ден. Мъглата, северозападният вятър, температурата - минус 14 градуса, навятата снежна покривка – могат да се причислят към "средно статистическите" условия на Витоша. Към края на деня спасителите, както обикновено, прибират шейни, закриват постове и се прибират последни от ски-пистите. После всичко придобива друг вид – в 17.00 ч. от Централата на ПСС съобщават за изгубен скиор, който, според сведения на майка му, се спуснал от Черни връх към Голи връх. Името му е Тодор Пенчев и е на 15 години. При спускането си момчето е видяло табела "Чайна Алеко" и се намира в момента пред паднали дървета. При така подадения сигнал и предвид настъпващата тъмнина, веднага са сформирани две групи планински спасители от базата, които започват обхождане на района около х. "Преспа" - Голи връх - х. "Алеко" - Междинна станция "Академика" - Меча поляна. След около 30 мин. се получава нова информация – доста стряскаща. Тодор се е заблудил още от Черни връх и е тръгнал по маркировката за с. Железница, после я е напуснал и в момента се намира в резерват "Бистришко бранище", и то в района на падналата от смерч гора. Освен това той е със сноуборд и не може да се връща по следите си в пръхкавия сняг.

Незабавно е уведомена Централата на ПСС в София и се обявява нощна акция за всички спасители от отряда. Спасителите от "Алеко" се прегрупират, зареждат се с необходимия инвентар и се насочват към Резервата. Момчето упорито поддържа връзка по телефона само с майка си. Както обикновено батерията

на телефона му е изтощена. Водят се откъслечни разговори. Към 23 ч., заедно с поредната група спасители в базата пристигат и родителите му. Връзката с Тодор се подобрява и в редките свързвания му се дават напътствия за оцеляване, както и уточняващи въпроси, но всяка дума, всеки коментар на спасителите се обсъжда на висок глас от родителите, дават се препоръки-правят се изводи. При съществуващия недостиг на хора за работа на терена се налага да се отдели човек, който да им обяснява действията на спасителите

Колегите от писта "Витошко лале" услужливо оставят включено осветлението за нощно каране през цялото време на акцията, като по този начин е улеснено изтеглянето на спасителитев мъглата към "Резньовите". Започва най-трудната част - претърсването на резервата през "Голямата грамада" и "Говедарника". На терена работят 34 планински спасители. Видимостта е около 20м. Към 2 ч. през нощта е осъществена връзка с Тодор, който съобщава, че чува гласове! От терен с диаметър 2 на 5 км. усилията се насочват към терен с по-малък диаметър. Умората си казва тежката дума. Групите се сменят два пъти на терена, изпращат се нови хора, челниците се зареждат с нови батерии. Всички усилия се насочват към терена, от който се чуват гласове. В 4 ч. сутринта гласовете на спасителите звучат бодро - Тодор е намерен жив, в добро физическо и психическо състояние, без видими измръзвания по откритите части на тялото и крайниците. След като е затоплен и преоблечен със сухи дрехи, спасителите взимат най-разумното решение - транспорт към с. Бистрица. Това е поредното изпитание в тъмнината. Едва в 8 ч. сутринта на 16 декември изгубеният сноубордист е свален в селото. Родителите вече са със сина си и придружени от спасителите се отправят за извършване на контролен преглед, а след това... у дома. Участниците в акцията се връщат отново на база "Алеко". Следва разбора – Тодор е добре, няма пострадали спасители и похабена материална база.

И отново на дежурство - разпределени по групи и постове. Работата продължава, защото не се знае в следващия момент какво ще се случи.

Ръководител на акцията: Райчо Тодоров
инструктор по планинско спасяване